Հայերից գանձվող գլխահարկը՝ ջիզյան, տրված է առանձին, որի ընդհանուր գումարը առաջին գանձման ժամանակ եղել է 36915, իսկ երկրորդ գանձման ժամանակ՝ 75080 ասլանլու։ Երկու գանձումների ընդհանուր գումարն է 111995 ասլանլու։ Այս գումարից 5490-ը վճարել են ունևորները, 3460-ը միջակները, իսկ 103045-ը՝ չքավորները։ Ջիզյայի գումարների մանրամասն վերլուծությունը կարոտ է առանձին ուսումնասիրության։ Այն կարևոր է հայ ազգաբնակչության ընդհանուր թվաքանակին և սոցիալական վիճակին վերաբերող հարցերի պարզաբանման համար։ Սակայն առաջին հայացքից դժվար չէ նկատել, որ եթե սկզբնական գանձման ժամանակ, ջիզյա վճարող չափահաս հայերի թիվը 14317 շունչ էր, որից 79-ը ունևոր, 212-ը միջակ և 14026-ը չքավոր, ապա երկրորդ գանձման ժամանակ 28138 շնչից 470-ը ունևոր են, 480-ը միջակ և 27188-ը չքավոր։ Այսինքն երկրորդ ցուցակագրության ժամանակ ունևորների թիվն աճել է վեց անգամ, միջակներինը՝ 2,26 և չքավորներինը՝ 1,22 անգամ։ Ըստ որում, ճշտվում են նաև ջիզյայի վերին, միջին և ստորին (ալա, օվսաթ, ադնա) նորմերը՝ տարեկան 10, 5 և 2,5 ասլանլու կամ ղուրուշ։

Այնուհետև եկամուտների մեջ նշված են նաև Երևանում և Նախիջևանում սեփականատերերի բացակայության պատճառով պետականացված (միրի դարձված) կալվածների վաճառքից գոյացած գումարները՝ 27521 ղուրուշ, վախճանված քյաթիբ Մուհամմադ էֆենդու մոտ հայտնաբերված, բնակչությունից գանձված գումարների մնացորդը՝ 14608 ղուրուշ, ինչպես նաև տեղում հավաքագրված շարքային զինվորների (երլու նաֆարաթ) համար նախատեսված, սակայն չհատուցված ռոճկագումարները՝ 13317 ղուրուշ, որոնց գումարը լինում է 57496, իսկ եկամուտների ընդհանուր գումարը դառնում է 412005։ Սրանից տեղում կատարված ծախսերի ընդհանուր գումարը կազմում է 16677 ղուրուշ, որի $^2/_3$-ից ավելին բերդապահ կայազորի ռոճիկներն են և սնունդի համար (միս, հաց, գարի և այլն) հատկացված գումարները։ Գրանցումները կատարված են բավական մանրամասն, նշելով զորքերի բոլոր տեսակներն ու յուրաքանչյուրի ռոճիկների հատուցման չափն ու ժամանակը։ Կան նաև նշումներ Ղարսում գնված հացահատիկը Շորագյալի վրայով Երևանի բերդի պահեստները տեղափոխելու համար սայլապաններին տրված փոխադրավարձերի մասին։

Մնացյալ գումարի 80 տոկոսից ավելին բերդի վերանորոգման, խանդակների փորման և այլ ամրությունների՝ զորանոցների, պահեստների ու պահակատների (ջեբեխանե, կարաուլխանե) կառուցման, ինչպես նաև հրետանու պարագաների (լեվազիմ-ի թոփխանե) հայթայթման համար կատարված ծախսերն են։ Հիշվում են տարբեր մասնագիտության շինարարներ. մի՛մար (ճարտարապետ), բաննա (որմնադիր), դաշքյասան կամ դաշչի (քարգործ), նաջջար (հյուսն), ահենգեր (երկաթագործ), սևագործ բանվորներ (ռանջբարան) և այլն։ Շինարարական աշխատանքները ղեկավարել է արքունի ճարտարապետ (մի՛մար-ի խասսա) Մուստաֆա-աղան։

Հաշվետվության երրորդ և վերջին մասը, ինչպես ասվեց, վերաբերում է Արքունի գանձատուն կատարված մուծումներին, որոնք հիմնականում իրացվել են վերոստ կատարված ցուցումների համաձայն՝ փոխանցումներով (էվամիր-ի ալիյե իլե հևալե օլունան)։ Հաշվապահական ճշգրտությամբ և մանրամասն բացատրություններով կատարված ելից գրանցումները ցույց են տալիս, որ Երևանի գանձատան (խազինա) վրա ծանրացած է եղել ոչ միայն Երևանի բերդապահ կայազորի, այլև Էրզրումի, Վանի, Թիֆլիսի, Գորիի, Լոռու և այլ բերդերի ենիչերական բերդապահ զորամասերի (մուհաֆիզին-ի կալ՚ա) ռոճիկների հատուցման պարտավորությունը։ Ավելին, հրահանգված է եղել Երևանի գանձատան գումարներով տեղում կատարել հացահատիկների և այլ մթերքների մեծաքանակ գնումներ՝ ապահովելու համար Էրզրումի բերդի ձմեռային պաշարները (զախիրաբեհա-ի զիմսթանի)։ Բազմաթիվ հանձնարարագրերով գումարներ են հատկացվել նաև Անատոլիի և Էրզրումի վալիներ, սարասկարներ՝ Մուստաֆա փաշաների հրամանատարության ներքո դեպի Թավրիզ, Համադան, Սպահան և Գանձակ արշավող զորաբանակների ռոճիկների հատուցման և պարենամթերքների ձեռք բերման համար։

Ի մի բերելով հաշվեկշռի տվյալները, դեֆթերի եզրափակիչ զեկույցում ասված է, որ Երևանի գանձատան 1137 և 1138 (1724—1725) թթ. եկամուտներից բերդապահ կայազորի անձնակազմի ռոճիկների և այլ ծախսերի հաշվին գրանցված 166777 ղուրուշից բացի, թեև նախապես արված հրամանի համաձայն որոշված է եղել մնացյալ 245228 ղուրուշը մուծել պետական գանձարկղ, սակայն այս ընթացքում ստացված հանձնարարականների և հրահանգների հիման վրա 241810 ղուրուշ վերը նշված կարգով փոխանցվել է ուր որ անկ է, և այժմ դրամարկղում կանխիկ կա միայն 2400 ղուրուշ։

Ինչպես տեսանք, Երևանի նվաճումից ընդամենը մեկ ու կես տարի հետո, Ռաջաբ փաշայի